

Szeles Annamária
SZÉTESŐ ANYA

szétgurultak mind a szavak
bele a mosogatóba ahol lemállott róluk a vacsoramaradék
a szennyes ruhák között áznak foltosan
egész gondolatsorok ragadtak a piszkos pelenkákba
kinek van ideje összeszedgetni kihalászatni önmagát
egy anya és feleség kihízott szerepéből
egy anya és feleség szerepe hogy egy helyben álljon a forgószelemben
különben

este
amikor vége a kapaszkodásnak
nem marad erő szétgurult szavakat szedegetni
egy pohár bor végleg lezárja a dobozát amelyből
reggel kigurultak

Irodalmi Szemle, 2011/9.

(Szeles Annamária 1978-ban született Vágsellyén. Verset ír.)

Visky András
JÓZSEF ÉS TESTVÉREI

Ahogy komor arccal, sötét
előérzetektől gyötörtén mennek lefelé
Egyiptomba, maguk mögött hagyva a
korán megvénült, búskomor Jákobot,
Isten legyőzőjét.

Néma apa, hófehér Jiszráél, földig
görnyedt az utódállítás parancsa alatt,
egyetlen szerelmét régen benyelte már
a meddő talaj.

A végső vereség minden kitüntetése
ott ragyog a mellén, miért is takarná
el, szemei bornál ragyogóbbak, fogai
tejnél fehérebbek.

És visszamaradt Ráhel két fia is, a
túszul fogott Benjámin és a régtől
fogva halottnak hitt József, akit közös
akarattal veszni hagytak Sikemben,
csak még a felejtés nem bírta
elvégezni a maga munkáját.

Vissza a fogság földjére, a
kiüresedett isteni ígéretet véletlenül
sem hozva szóba többé.

Kisztílű áruhálok, a sötét szerelmek
kínjai veled jönnek mind, Istennél
biztosan mindenhatóbbak.

Kifogni egy visszacsapódó, száraz
ág ütését: nincs ennél gyötrőbb
mozdulat.

A vérfoltos tenyeret és külön-külön
a gyilkos ujjakat az arc elé emeli a
kérges kar, fölbukik a sötétből az
elszánt mozdulat, mint amikor
lerángatták Józsefről a hercegi ruhát,

és száraz kútba vetették a meztelen testet.
 Meglazult ágyékkötője, bukás fehér zászlója, lobog lefelé a feneketlen kőgödörbe: ezt a képet kell nézni, amíg a világ, amíg a fénytől kiszárad végre a szemüreg.
 Végigcsapja a tíz férfit a semmi ága, csupa emlékeztetés a világ, nincs rá magyarázat.
 Vonulni Egyiptomba, nem szólni a mellettünk lépkedő másikhoz, gyűlölni a hozzánk legközelebbit.
 Hajlongó tíz kéve, magtalan valamennyi, mintha József bolond álmából léptek volna ki éppen.
 Vissza a fogság földjére, ahol Isten is a legjobb formáját mutatja, és jobbnál jobb ötletekkel traktálja, aki utcájába végre besétál.
 Mennek a gyilkosok, mennek lefelé, egyenesen József kitárt karjaiba, örök jövevények.
 Csak a befogadó bosszú ment meg attól, aki vagy.

Korunk, 2011/9.

(Visky András 1957-ben született Marosvásárhelyen. Verset és drámát ír. József Attila-díjas.)

k. kabai lóránt

HÓVIHAR

„az a hülye nem keltett fel.”
 (vlagyimir szorokin)

nem szabad feladni az elveinket, *nadine már berlinben él.* nem muszáj leereszkedni a kü-

szöb alá, *ott nincs hó,* és kényszerű lépéseket tenni, *nyirkos, esős idő van,* mint a sakkban.

nem fagy be a wannsee vize, nem kell kényszerek közt élni, *egész télen úszkálnak benne a*

kacsák és a battyúk, épp elég a hivatali álarc. *ostobán váltunk el egymástól,* az élet mindig

kínál választási lehetőségeket, *amint baze-érek, feltétlen írok neki,* és választhatod azt,

elég volt a megalázottat és megszeméltetettat játszani, ami természetes számodra, *nem va-*